

**NIEEMAND
DIE ME ZIET**

Simone
Grimberg

Ze zocht warmte, maar er ging iets vreselijk mis...

inkijkexemplaar

Zondag 14 april

Mijn armen omklemmen mijn knieën, het matras schuurt tegen mijn wang. Ik wil niet zien waar ik ben, ik wil niets voelen, ik wil niets horen. Hard haal ik mijn neus op. Ik heb er een grote puinhoop van gemaakt en ik kan niet meer terug. Alle spieren in mijn rug en in mijn buik, mijn benen trillen. Als ik stil blijf liggen is het nog te dragen. De pijnstillers die ik heb gekregen werken niet. Iedere keer als ik boven de emmer naast het bed hang, draait alles om me heen. O nee, daar komt weer een golf. Ik hoop maar dat het in de emmer terechtkomt, want het is aardedonker.

Plotseling verschijnt het beeld van oma voor mijn ogen. Ze draait haar hoofd schuin naar mij toe en kijkt me vanachter haar glimmende vleugel aan. Haar lichaam beweegt mee op de tonen van de muziek, haar rommelige knot nog het meest. Als ik zachtjes op het krukje in de hoek ga zitten, vervormt haar mond zich tot een brede grijns. Haar rimpelige handen bewegen over de toetsen. Ik weet wat er komt. Ze sluit haar ogen en begint te neuriën, want zingen kan ze niet.

Oma, het allerliefste mensje op de hele wereld. Altijd vrolijk, rustig en beheerst. Oma vond altijd alles goed, al was wat ik deed nog zo verkeerd. Als ik een proefwerk had verknald, dan lag het aan de manier waarop de vragen waren gesteld, terwijl ze wist dat ik niet had geleerd. Als een vriendin over mij roddelde of mij opstookte tegen de jongens, dan vertelde ze me dat het goed was om te weten hoe ongelukkig mensen konden zijn. Op dat moment besepte ik pas hoe gelukkig ik was dat ik haar had. Ze leerde me niet boos of opgefokt te leven. De mooiste

momenten waren als ik ruzie had met mijn broer. Dan zei ze niets, lachte, kroop achter haar vleugel en speelde een symfonie waarmee al mijn woede en verdriet verdwenen.

'Je broer is je kostbaarste bezit,' zei ze. 'Als alle mensen ter wereld tegen je zijn, zal je zien dat je broer naast je staat.'

Ik wil verliggen op het harde matras, maar verder dan mijn benen strekken kom ik niet. Mijn buik voelt aan of er een cactus in groeit, met puntige stekels die in mijn buikwand prikken. Mijn hoofd gonst en de haren op mijn armen lijken met alle zenuwen in mijn lichaam verbonden. Als ik mijn ogen open zie ik net zoveel als wanneer ik ze sluit. Weer zie ik oma. Ze glimlacht naar me. Ik schud mijn hoofd, ik kan niet meer, ik wil ook niet meer.

Oma kon met heel veel geduld luisteren naar mijn eindeloze verhalen over jongens, over wie op wie was, wie een loser was of wie ik juist wel leuk vond. Ondanks dat deze verhalen eigenlijk iedere week wisselden, verveelde het haar nooit. Ze luisterde naar mijn verhalen over de paardrijlessen en leefde steeds weer met me mee als ik mijn dressuuroefeningen herhaalde op mijn eigenwijze merrie.

Oma heeft altijd voor mij gezorgd. Ze verzorgde me als ik was gevallen. Ze bakte een taart toen ik mijn eerste plasje op de wc deed. Leerde me fietsen, pianospelen, hielp me met mijn huiswerk en liet me stiekem in haar Peugeot rijden toen ik nog maar dertien was.

'Mijn traktatie voor je eerste dag naar de middelbare school,' zei ze met die ondeugende grijns van haar.

'Maar ik weet helemaal niet hoe het moet, oma,' gilde ik van plezier.

'Iedereen kan autorijden, kom stap in.'

En dat deed ik. Ze leerde me waar de koppeling zat, het gaspedaal en de rem. Ik giebelde zo hard dat ik bijna in mijn broek plaste. Maar het lukte me, ik deed precies wat ze zei en voor ik het wist reed ik over het verlaten industrieterrein. Apetrots was ik en ik voelde me ook een beetje een waaghals, want ergens was ik een bang wezentje. Ik durfde niets, stapte niet snel ergens op

af, deed wat er van me gevraagd werd en meer niet.

Ergens in de duisternis klinkt een gedempt geluid. Ik til mijn hoofd op en concentreer me. Het zijn zachte voetstappen die naderen. Nee, niet weer. Ik huiver en sper mijn ogen open. Er verschijnt dit keer geen straaltje licht onder de deur. Voetstappen en gegiebel. Ik hou mijn adem in. Het gegiebel wordt gefluister dat heel langzaam overgaat in een zacht gekreun. Waar hebben ze me deze keer naartoe gebracht? Ik hoor een ritmisch gegons. Of is het de hartslag in mijn oor? Gekreun, steeds luider. Dan gefluister en plots is het stil. Ik laat mijn ingehouden adem los en druk met de palm van mijn hand in mijn oog totdat ik sterretjes zie. Ik moet aan oma denken.

Ik probeer haar weer in mijn gedachten op te roepen. Oma was er altijd voor mij, haar huis was mijn eerste thuis. Ik had er mijn eigen kamer, mijn eigen bed en sliep er het liefst de hele week. Oma was mijn alles.

Totdat ze plotseling stierf. Zomaar zonder reden viel ze in slaap en werd niet meer wakker. Het was op een donderdagmorgen, ik weet het nog heel goed. Ik vond haar, ze lag nog in bed toen ik al in de badkamer aan het rommelen was. Dat was vreemd. Toen ik haar zag wist ik meteen dat ze niet meer op zou staan. Dat ze geen sonates meer zou spelen. Ze lag daar in haar oude bed, met een glimlach op haar gezicht, alsof ze aan iets moois dacht. Toen ik dichterbij kwam, hoorde ik geen raspande ademhaling. Geen bewegende dekens, niets. Ik knielde voor haar bed en keek naar haar lachrimpels. Ze zag er zo mooi uit. Ik bukte me voorover en rook aan haar. Oma. Ik gaf haar een kus op haar wang. Even leek het alsof ze haar ogen samentrok, maar dat verbeelde ik me. Ik verplaatste mijn gewicht op mijn kuit en ademde met een diepe zucht uit. Een brok in mijn keel belemmerde me te slikken.

Hoelang ik zo gezeten heb, weet ik niet.

Ik werd opgeschrikt door mijn broer die zijn schooltas in de gang tegen de muur gooide en de keukendeur opende. Ik sloop zachtjes de kamer uit en liep naar beneden. In de keuken pakte

ik hem bij zijn hand en nam hem mee naar boven. Hij trok zich niet los uit mijn greep, gebaarde niet. Voor het bed bleef ik staan, strak tegen hem aan. Hij keek naar mij alsof hij bevestiging zocht. Toen begon hij heel hard te huilen. Ik staarde naar hem, kon niet huilen en bleef zijn hand maar vasthouden.

Het is nu twee jaar geleden dat ze stierf, maar voor mij is het alsof het gisteren is gebeurd. En als er een dag voorbijgaat dat ik niet aan haar word herinnerd, komt ze in mijn dromen tevoorschijn.

Ze kijkt me aan en lacht.

Weer proef ik een zure smaak in mijn mond en voor de zoveelste keer buig ik me voorover naast het bed. Het emmertje moet nu wel vol zijn. Het geluid uit mijn keel klinkt zo klagelijk dat ik er zelf van schrik. Het stopt niet, het hapert. Ik wil niet meer.

'Mamaa!' Mijn kreet verdwijnt in de duisternis. Natuurlijk gebeurt er niets. Mijn moeder hoort me niet, ziet me niet. Ze weet niet wat ik doe of waar ik ben en met wie. Ze is alleen maar bezig met haar eigen bedrijf.

Ik sla mijn handen voor mijn hoofd. Ze plakken vast aan mijn gezicht.

En papa? Hij is er nooit, stuurt me zo af en toe een whatsapp. Maar die beantwoord ik niet. Wat voelt-ie voor mij? Wat ben ik nog waard?

Speeksel druipt uit mijn mond. Ik denk aan Nova. Haar durf ik niet onder ogen te komen. Ik heb al het contact dat ze met me zocht afgehouden, steeds weer. Ze zal me nooit vergeven dat ik haar niet in vertrouwen heb genomen. 'Ik kon het niet,' zou mijn antwoord zijn. Maar ik denk niet dat ze het zal begrijpen. Daarvoor is er te veel gebeurd.

Ik ga weer liggen en probeer me te concentreren op mijn ademhaling. Die gaat snel, dat is logisch voor mijn zieke lichaam. Als ik langzaam in- en diep uitadem hoor ik mijn hartslag niet meer in mijn oor.

Ik heb het goed verknald.

Verder lezen? Bestel het boek!